

Jack London

Maya Kitap: 177, Roman: 63
1. Baskı, İstanbul Mayıs 2018

ISBN: 978-605-9902-88-5

Orijinal Adı: The Little Lady of the Big House

Copyright © Büyük Evin Küçük Hanımefendisi. Türkçe yayın hakları Maya Kitap'a aittir. Telif hakları sahibinin izni olmaksızın, hiçbir yolla çoğaltılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz.

Yayın Yönetmeni: Tahir Malkoç

Editör: Selin Saraçoğlu

Redaksiyon: Çiğdem Artık

Yayına Hazırlayan: Alara Ergin

Mizanpaj: Esra Nur Yılmaz

Kapak: Faruk Baydar

Maya Kitap * Sertifika: 14079

Merkez Mah. Kocamansur Sok. No: 6/4 Şişli / İstanbul Tel: 0212 296 97 12

e-posta: info@mayayayinlari.com / www.mayayayinlari.com

Deren Matbaacılık Ambalaj Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi * Sertifika: 34011

Beylikdüzü Osb Mah. Orkide Cad. 9 Z Merkez Köyü / Merkez Bucağı

Beylikdüzü / İstanbul Tel: 0212 576 01 36

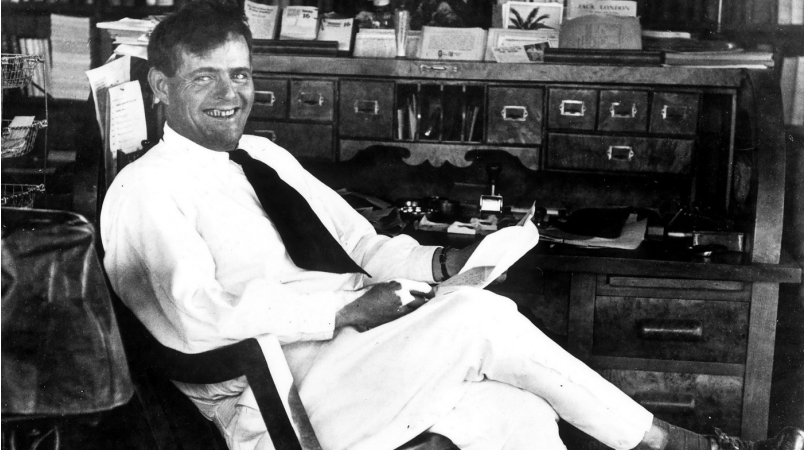
Büyük Evin Küçük Hanımefendisi

Jack London

Çevirmen

Dilek Berilgen Cenkçiler

Zamanının en ünlü yazarlarından olan Jack London, 12 Ocak 1876'da San Francisco'da fakir bir ailede, istenmeyen bir çocuk olarak dünyaya geldi. Çocukluğu boyunca çeşitli işlerde (gazete satmak, fabrika işçiliği, kaçak istiridye avcılığı vb.) çalışmak zorunda kaldı. Maddi yetersizlikler nedeniyle düzenli bir eğitim alamayan London, 14 yaşında okulu bıraktı. Önce Japonya'ya giden bir gemiye tayfa olarak yazıldı, sonra da demiryollarındaki serserilerin arasına katıldı. Bu dönemde kimi zaman yürüyerek kimi zaman trenle Amerika'yı baştan aşağı dolaştı. Serserilik nedeniyle 30 gün hapis yattı. 19 yaşındayken eğitimine yeniden başlayarak dört senelik liseyi bir senede bitirdi ve bir yazar olarak mezun olmak istediği Berkeley Üniversitesi'ne kabul edildi; ancak burada da maddi yetersizlikler nedeniyle yarım dönem sonunda okulu bırakmak zorunda kaldı. 21 yaşındayken eniştesiyle beraber Klondike Altın Avı'na katıldı. Burada sağlığı kötüye giden London, iskorbüt hastalığına yakalandı ve dört dişini kaybetti.

Altın avından sosyalist olmaya doğru bir eğilimle ayrılan London, yazarlık para kazanmayı kafasına koydu. O dönemde gelişmekte olan yeni basım teknolojisi sayesinde baskı mali-

yetleri düşünce daha fazla edebiyat dergisi basılmaya başlamış ve bu da dergilerde yer alan kısa hikâyelere bir ilgi doğmasına yol açmıştı. Bu dönemde Jack London da çokça kısa hikâye yazdı ve bunlardan iyi bir gelir elde etmeye başladı. 1904 yılında, yani 28 yaşındayken savaş muhabirliği yaptı ve Rus-Japon savaşı hakkında yazdı. 1905 yılında Kaliforniya’da bir çiftlik satın aldı ve kendisini bu çiftliğe adadı. Hatta bu dönemde artık yazma uğraşını dahi çiftliğini büyütebilme ve geliştirebilme adına finans sağlaması için yaptı, ancak çiftlik işinde başarısız oldu. London, 22 Kasım 1916’da çiftliğinde böbrek yetmezliği dolayısıyla hayata gözlerini yumdu. İki evlilik yapan London’ın ilk evliliğinden iki çocuğu oldu.

Beş yaşında kendi kendine okumayı söken London, tam bir kitap kurduydü. Zamanının büyük bir bölümünü kütüphanede geçirir ve Madam Bovary, Anna Karenina gibi klasikleri okurdu. Lise zamanlarında Charles Darwin, Karl Marx ve Friedrich Wilhelm Nietzsche’nin eserleriyle karşılaştı ve bu düşünürlerin fikirleri onu büyük ölçüde etkiledi. Lisede yazmaya başlayan London’ın birçok yazısı lisenin dergisinde yayımlandı. Bu dönemde birçok kısa hikâye yazmış ve 1902 yılında romanlar yazmaya başlamıştır. 1903 yılında yazdığı *Vahşetin Çağrısı* (The Call of the Wild) romanıyla 27 yaşında şöhreti yakalamış ve sonrasında da oldukça üretken bir yazar olmuştur. En bilinen eserleri arasında *Vahşetin Çağrısı*’yla birlikte *Beyaz Diş* (White Fang – 1906), *Martin Eden* (1909), *Deniz Kurdu* (The Sea-Wolf – 1904) sayılabilir.

1915 tarihli *Büyük Evin Küçük Hanımefendisi*, Jack London hayattayken yayımlanan son romanıdır. Biyografi yazarı Clarice Stasz’a göre bu kitap otobiyografi sayılmayacak olsa da Jack London’ın ikinci eşi Charmian Kittredge London’la olan evliliğinden belirgin izler taşımaktadır. Hatta kitaptaki pek çok karakterin o dönem çevrelerinde olan kişilerle benzerliği dikkat çekmektedir.

Eleştirmenler, bu kitaptaki iki erkek ana karakterin de Jack London'ın bizzat kendisi olduğunu düşünmüştür. Zengin çiftlik sahibi Dick Forrest, London'ın kendi çiftliğine dair hayallerini gerçekleştirmiş bir adamdır. Romantik ve maceracı Evan Graham ise London'ın insanlardan kaçmak isteyen tarafının vücut bulmuş halidir.

Eserleri tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de çok sevilen Jack London'ın Türkçeye ilk kez çevrilen bu kitabını okurularımıza sunmaktan mutluluk duyuyoruz.

1. Bölüm

Karanlıkta uyandı. Uyanışı basit ve kolaydı; karanlık olduğunu fark etmesini sağlayan gözlerini açması dışında hiçbir hareket olmaksızın uyanmıştı. Etraflarını saran dünyayı hissetmeleri, el yordamıyla tutmaya çalışmaları ve dinlemeleri, hatta temas kurmaları gereken çoğu insanın aksine, uyandığı anda kendini biliyordu ve anında zamanla, mekânla ve kişilikle özdeşleştirebiliyordu. Saatlerce uyuduktan sonra, hiç sıkıntı çekmeden günlerinin kesintiye uğramış öyküsüne dönebiliyordu. Uykulu gözlerle *Road Town* kitabının sayfalarının arasına bir kibrit koyduktan ve elektrikli okuma lambasını kapattıktan sonra, kendisinin uykuya dalan geniş arazilerin efendisi Dick Forrest olduğunu biliyordu.

Yakında bir yerde ağır ağır akan bir çeşmenin şırlıtısı ve çağlıtı-sı duyuluyordu. Uzaklardan, sadece hassas bir kulağın yakalayabileceği kadar hafif ve derinden gelen, keyifle gülümsemesine neden olan bir ses duydu. Bunun, Kral Polo'nun –şampiyon Kısa Boynuzlu Boğa'sının–Sacramento'daki Kaliforniya Eyalet Panayırı'nda üç kez Büyük Şampiyon olmuş boğasının soğuk, gırtlaktan gelen haykırışı olduğunu anlamıştı. Dick Forrest'in yüzündeki gülümseme kolay kolay geçmiyordu; çünkü o anda Kral Polo'nun, o yıl Doğu Hayvan Yarışları'nda alacağı yeni zaferleri düşünüyordu. Onlara, Kaliforniya'da doğmuş ve yetişmiş bir boğanın, Iowa'da mısırla beslenmiş veya deniz ötesi vatanlarından ithal edilmiş kaliteli kısa boynuzlularla rekabet edebileceğini gösterecekti.

Ancak gülümsemesi geçtikten birkaç saniye sonra karanlıkta uzanıp bir dizi düğmenin ilkine bastı. Böyle üç sıra düğme vardı. Tavandaki devasa avizeden yayılan gizli loş ışık, üç cephesi ince bakır telle çevrilmiş bir yatak odası verandasını aydınlattı. Evin dördüncü cephesi ise uzun camlı kapıların bulunduğu betonarme bir duvardı.

Sıradaki ikinci düğmeye bastığında, beton duvarda belirli bir yerde duran parlak lamba sırayla bir saati, bir barometreyi ve bir

santigrat/fahrenheit termometreyi aydınlattı. Bir bakışta göstergelerdeki mesajları okudu: saat 4.30; hava basıncı 29.80 –ki bu mevsimde ve yükseklikte normaldi– ve sıcaklık 36° Fahrenheit. Bir kez daha düğmeye basınca, zaman, sıcaklık ve hava ölçüleri tekrar karanlığa gömüldü.

Üçüncü düğme okuma lambasını açtı. Öyle düzenlenmişti ki, ışık tepeden ve arkadan geliyor, gözlerini almıyordu. Birinci düğme, başının üstündeki gizli lambayı söndürdü. Çalışma masasındaki son okumasını yaptığı yığına uzandı ve bir sigara yakarak kurşun kalemle düzeltmeye başladı.

Burasının çalışan bir adamın uyuma mekânı olduğu belliydi. En önemli özelliği kullanışlılığıydı ama rahatlığı da, tamamen sıradan olmasa bile, açıkça belli oluyordu. Yatak, duvarla uyumlu olması için gri sırlı demirden yapılmıştı. Yatağın ayakucunun karşısındaki ekstra yorganın üstünde, her kuyruğu bir püskül olan kurt derisinden yapılmış gri robdöşambr duruyordu. Bir çift terliğin durduğu zeminde ise bir dağkeçisinin kalın postu seriliydi.

Kitapların, dergilerin ve not defterlerinin düzenli bir şekilde durduğu büyük çalışma masasında kibritleri, sigaraları, bir kül tablasını ve bir termos şişesini koyacak yer vardı. Sallanan asılı rafın üstünde dikte yapmak amacıyla kullandığı gramofon duruyordu. Duvarda, barometre ve termometrelerin altında, yuvarlak bir çerçevenin içinden bir kızın yüzü gülümsüyordu. Yine duvarda, düğme sıralarının ve kontrol panosunun arasında, açık bir kılıfın içinden, 44 Colt otomatik tabancanın kabzası görünüyordu.

Saat tam altıda, alacakaranlığın aydınlığı tel örgüden içeri süzülme başladıktan sonra, Dick Forrest, gözlerini kâğıtlardan ayırmadan, sağ elini uzatarak ikinci sıradaki düğmelerden birine bastı. Beş dakika sonra verandada yumuşak terlikli bir Çinli belirdi. Adamın ellerinde, küçük parlak bir bakır tepsi içinde bir fincan ve tabağı, küçücük bir gümüş demlik ve buna uygun gümüş sütlük vardı.

“Günaydın, Oh My,” diye karşıladi Dick Forrest. Bunu söylerken gözlerinin içi güldü ve gülümsedi.

“Günaydın, efendim,” diye cevap veren Oh My, çalışma masasının üstünde tepsiye yer açarak fincana kahve ve krema koydu.

Oh My bunu yaptıktan sonra, efendisinin bir eliyle çoktan kahveyi yudumlamaya başladığını, diğer eliyle de kâğıtlarda düzeltmeler yaptığını fark edince başka emir beklemeden, yerden pembe, şeffaf, dantelli bir gece başlığı aldı ve odadan çıktı. Hiç gürültü yapmadan gitmişti. Büyük pencerelerin önünden gölge gibi süzülerek uzaklaştı.

Saat tam altı buçukta, daha büyük bir tepsiyle geri geldi. Dick Forrest düzeltme yaptığı kâğıtları kenara koydu, “Kurbağaların Ticari Olarak Yetiştirilmesi” adını taşıyan bir kitaba uzandı ve yemeye hazırlandı. Kahvaltı basitti ama epeyce zengindi: biraz daha kahve, yarım greyfurt, cam kâsede bir miktar tereyağıyla dumandı tüten iki rafadan yumurta ve fazla pişmemiş, kendi yetiştirdiği ve baktığı hayvanlardan olduğunu bildiği ince bir dilim domuz pastırması.

Bu aşamada güneş ışığı artık perdeden içeri giriyor, yatağa vuruyordu. Sinekliğin dış kısmına, mevsime göre yumurtalarından erken çıkmış ve gecenin soğuğu yüzünden uyuşmuş birkaç tane karasinek takılmıştı. Forrest kahvaltısını ederken, etçil sarı-siyah gövdeli yabanarlarının avlanmasını seyretti. Soğuğa arılardan daha dayanıklı ve kuvvetli olan yabanarları, çoktan tele konarak uyuşmuş sinekleri avlamaya başlamıştı. Uçarken çıkardıkları gürültüye rağmen havadaki bu sarı avcılar, hemen hiç ıskalamadan, çaresiz kurbanlarının üstüne atlıyor ve onları yakalayarak uzaklaşıyordu. Son sinek götürüldüğünde, Forrest da kahvesinin son yudumunu içmiş, kitabının arasına kibrit çöpü koymuş ve düzeltme metinlerini eline almıştı.

Bir süre sonra, günün ilk sesi olan tarlakuşunun berrak, tatlı ötüşü Forrest’ın düzeltme yapmaktan vazgeçmesine neden oldu. Saate baktı. Saat yediyi gösteriyordu. Elindeki kâğıtları kenara bıraktı ve deneyimli eliyle kumanda ettiği santral aracılığıyla bir dizi konuşma yapmaya başladı.

İlk konuşması, “Merhaba, Oh Joy,” oldu. “Bay Thayer kalktı mı? ... Pekâlâ. Rahatsız etme. Yatakta kahvaltı edeceğini sanmıyorum ama bir öğreniver... Evet, ayrıca sıcak suyu nasıl kullanacağını göster. Belki bilmiyordur... Evet, doğru. Bulabildiğin zaman bir erkek çocuk daha almayı planla. Havalara düzeldiği zaman hep kalabalık oluyor... Tabii. Kendin karar ver. Hoşça kal.”

“Bay Hanley? Evet,” diye başladı ikinci konuşması başka bir hattan. “Buckeye’da yapılacak barajı düşünüyordum. Toprak taşıma ve taş kırma rakamlarını istiyorum... Evet, bu kadar. Toprak taşıma işinin maliyetinin, parçalanmış taşların fiyatından metre başına altı ila on sent daha fazla olacağını düşünüyorum. Toprak ekiplerini mahveden şey, o son tepe. Fiyatları belirleyin... Hayır, iki hafta daha başlayamayacağız... Evet, evet; bu yeni traktörler, eğer bir gün teslim edilirlerse, atları toprağı sürme işleminden kurtarabileceğiz ama kontrol için geri gitmeleri gerekecek... Hayır, o konuda Bay Everan’la görüşmeniz gerekecek. Güle güle.”

Üçüncü konuşması:

“Bay Dawson? Ha! Ha! Şu anda verendamda otuz altı tane var. Aşağıdaki düzlükler buz nedeniyle bembeyaz olmalı. Ama muhtemelen bu senenin son buzu... Evet, traktörlerin iki gün önce teslim edileceğine yemin ettiler... İstasyon sorumlusunu arayın... Bu arada, benim için Hanley’yi bulun. Ona, ikinci sinek-kapanı montajıyla birlikte, “fare yakalayıcılarını” da başlatmasını söylemeyi unuttum... Evet, hemen. Bu sabah pencere tellerime bir iki düzine tünemişti... Evet... Görüşürüz.”

Bu aşamada, Forrest pijamalarıyla yataktan çıktı, ayaklarına terliklerini giydi ve büyük camlı kapıdan geçerek Oh My’ın hazırladığı banyoya gitti. On iki dakika içinde, tıraşını da olmuş, tekrar yatağa girmiş, kurbağa kitabını okurken, son derece dakik olan Oh My bacaklarına masaj yapıyordu.

Bu bacaklar yapılı, 1,78 boyunda, 81,6 kilo ağırlığında bir adamın düzgün bacaklarıydı. Dahası, adamın öyküsünü anlatıyorlardı. Sol kalçasında yirmi beş santim uzunluğunda bir yara izi vardı. Sol bileği boyunca, ayağın üst kısmından topuğa kadarki yüzeye, altı tane yarım dolar büyüklüğünde yara izi dağılmıştı. Oh My harekete geçip, sol dizini biraz şiddetli bir şekilde çekince Forrest acıyla irkildi. Sağ bacağındaki çok sayıda koyu renkli yara izi dikkat çekerken, dizinin hemen altında, kemikte belirgin bir çöküntü vardı. Diziyile kasığı arasındaki bölgenin ortasında, eskiden kalma yedi buçuk santimlik bir kesik vardı ve dikişlerin minik izleri tuhaf bir şekilde yaranın benekli görünmesine neden oluyordu.

Dışarıdan gelen ani ve neşeli kişneme sesi, kurbağa kitabının sayfalarının arasındaki kibrit çöpünü düşürdü ve Oh My efendisini yatakta giydirmeye çalışırken –çoraplar ve ayakkabılar dahil– efendisi, kısmen yana dönerek kişnemenin geldiği yöne baktı. Yolun aşağısındaki erken açmış mor leylakların salınan çiçeklerinin arasından, ilginç bir kovboyun bindiği, sabah güneşi altında kıpkırmızı parlayan büyük bir at geliyor, görkemli topuk eklemlerindeki karlı köpüğü savuruyor, asil yelesi uçuyor, gözleri kırları tarıyor, sevgi çağrısının sesi canlanan arazide yankılanıyordu.

Dick Forrest aynı anda hem sevinç hem de kaygı yaşadı; leylak ağaçlarının arasından gelen muhteşem hayvanı görünce sevindi ama atın, duvarındaki yuvarlak ahşap çerçeveden gülümseyen kızı uyandırmış olabileceğini düşünerek kaygılandı. Hemen altmış metrelik avlunun karşı tarafındaki kızın yaşadığı bölümün karanlık çıkıntısına baktı. Kızın uyuduğu verandanın panjurları kapalıydı. Kıpırdamadılar. At yine kişnedi ve sadece yabani kanarya sürüsü hareket etti; avludaki çiçeklerden ve çahlardan havalanarak gün doğumundan püsküren yeşil-sarı bir ışık huzmesi gibi yükseldiler.

Forrest atın leylakların arasından çıkışını seyretti, gözünün önünde kemik ve duruşlarıyla bölgenin kusursuz taylarının görkemi canlandı. Sonra her zamanki gibi, o andaki meseleye döndü ve uşağıyla konuştu.

“O son çocuk nasıl, Oh My? Kendini gösterdi mi?”

“Bence oldukça iyi bir çocuk,” cevabını aldı. “Çok genç. Onun için her şey çok yeni. Bu nedenle oldukça yavaş. Yine de iyi olacağımı düşünüyorum.”

“Neden? Niye böyle düşünüyorsun?”

“Onu üç dört sabahtır uyandırıyorum. Bebek gibi uyuyor. Aynı sizin gibi gülümseyerek uyanıyor. Bu çok iyi.”

“Ben gülümseyerek mi uyanıyorum?” diye sordu Forrest.

Oh My hararetle evet anlamında başını salladı.

“Sizi yıllardır birçok kez uyandırdım. Her zaman gözleriniz açılıyor, gözleriniz gülüyor, ağzınız gülüyor, yüzünüz gülüyor, her yanınız gülüyor, öylece, hemencecik. Bu çok güzel bir şey. Bu şe-

kilde uyanan bir adam çok akıllı ve sağduyuludur. Biliyorum. Bu yeni çocuk da öyle. İnanın bana, yakında çok iyi bir çocuk olacak. Göreceksiniz. Adı Chow Gam. Ona burada ne isim vereceksiniz?”

Dick Forrest düşündü.

“Hangi isimleri kullandık?” diye sordu.

“Oh Joy, Ah Well, Ah Me ve ben; benim adım Oh My,” dedi Çinli hızla. “Oh Joy yeni çocuğa...”

Duraladı ve meydan okuyan bir ifadeyle efendisine baktı. Forrest başını salladı.

“Oh Joy yeni çocuğa ‘Oh Hell’ adını vermemizi istedi.”

“Hahaha!” diye kakhaha attı Forrest takdirle. “Oh Joy çok şakacı. Güzel bir isim ama olmaz. Hanımefendi’yi düşünmemiz lazım. Başka bir isim düşünmemiz gerekiyor.”

“Oh Ho çok güzel bir isim.”

Forrest’in kakhahası hâlâ beyinde çınliyordu, bu nedenle Oh My’in esin kaynağının kim olduğunu anladı.

“Pekâlâ. Çocuğun adı Oh Ho olsun.”

Oh My başını eğdi, hızla camlı kapıdan süzüldü ve aynı hızla Forrest’in giysilerinin kalanını getirdi. Fanilasıyla gömleğini giymesine yardım etti, bağlaması için kravatını boynuna geçirdi ve diz çökerek tozluklarıyla mahmuzlarını giydirdi. Bir Baden Powell¹ şapka ve kısa kamçı Forrest’in kıyafetini tamamladı –kamçı Hint işiydi, ham deriden örülerek yapılmıştı ve deri halkayla bileğinden sallanan ucuna 285 gramlık kurşun örülmüştü.

Ancak Forrest’in işi daha bitmemişti. Oh My ona çok sayıda mektup uzattı ve bir gece önce, Forrest yattıktan sonra istasyondan geldiklerini detaylı bir şekilde açıkladı. Zarfların sağ kenarlarını yırttı ve bir tanesi hariç hepsinin içeriğine hızla göz attı. Kaşlarını sinirli bir şekilde çatarak o bir tanesi üzerinde bir an düşündü, sonra duvardaki kayıt cihazını çektii, silindiri döndüren

¹ İngiliz general. İngiltere’de modern izciliği başlatan kişidir. İzcilik üzerine yazdığı kitapta izcileri, kendisinin de taktığı geleneksel korucu şapkasıyla resmetmiştir. Bugün bu şapka onun ismiyle anılır. (e.n.)

düğmeye bastı ve hızlı bir şekilde, herhangi bir kelime veya fikir için duraksamadan, şu sözleri dikte etti:

“14 Mart 1914 tarihli mektubunuza yanıt olarak, domuz kolerasına yakalandığınızı duyduğuma gerçekten çok üzüldüm. Bu sorumluluğu bana yüklemeyi uygun görmeyenize de aynı derecede üzüldüm. Yine benzer şekilde, size gönderdiğimiz yaban domuzunun öldüğüne de çok üzüldüm.

Size sadece burada kolera olmadığı ve sonuncusu iki yıl önce olmak üzere, ithal edilen iki Doğulu dışında, sekiz yıldır kolera görülmediği konusunda güvence verebilirim. İkisi de geleneklerimiz uyarınca, geldikleri zaman ayrı tutuldular ve hastalıkları sürülerimize bulaşmadan yok edildiler.

İki olayda da, satıcıları bana hastalıklı hayvan gönderdikleri için suçlamadığımı size bildirmek zorunda olduğumu hissediyorum. Aksine, bildiğiniz üzere, domuz kolerasının kuluçka dönemi dokuz gün olduğundan, hayvanların nakliye tarihlerini kontrol ettim ve yükledikleri zaman sağlıklı olduklarını anladım.

Koleranın yayılmasından büyük ölçüde demiryollarının sorumlu olduğu hiç aklınıza geldi mi? Herhangi bir demiryolu şirketinin, kolera taşıyan bir vagonu tütsülediği ya da dezenfekte ettiğini hiç duydunuz mu? Tarihlere bir bakın: Önce benim gönderdiğim tarihe; sonra domuzun sizin elinize geçtiği tarihe; üçüncüsü de, domuzda belirtilerin ortaya çıktığı tarihe. Belirttiğiniz gibi, erozyonlar yüzünden domuz beş gün boyunca yoldaydı. İlk belirtiler bu hayvan sizin elinize geçtikten yedi gün sonra ortaya çıktı. Bu demektir ki, benim elimden çıktıktan on iki gün sonra.

Hayır, sizinle aynı fikirde olmadığımı söylemek zorundayım. Sürünüzün başına gelen felaketin sorumlusu ben değilim. Ayrıca, size çifte güvence vermek adına, benim mekânımda kolera olup olmadığını belirlemek amacıyla Devlet Veterinerlik Müdürlüğü'ne yazın.

Saygılarımla...”

2. Bölüm

Forrest verandadaki yatak odasından çıkıp camlı kapıdan geçince, önce çok sayıda kilitli dolabın, pencerenin önünde bir divanın ve büyük bir şöminenin bulunduğu ve banyoya açılan rahat bir soyunma odasına; sonra da iş hayatının gerektirdiği tüm araç-gereçlerin –masalar, diktafonlar, dosya dolapları, kitaplıklar, dergi dosyaları ve alçak, kirişli tavana dek uzanan çekmeceler/raf gözlemleri– bulunduğu uzun bir çalışma odasına geldi.

Çalışma odasının ortasında bir düğmeye bastı ve bir dizi kitap dolu raf, bir eksen etrafında dönerek ortaya çelikten yapılmış bir helezonik merdiven çıkardı. Forrest, mahmuzlarının takılmasını önlemek amacıyla basamaklardan dikkatle indi ve kitap rafları, arkasından tekrar yerlerine geldi.

Merdivenlerin dibinde başka bir düğmeye basınca, başka kitap rafları dönerek Forrest'ın, yerden tavana dek kitaplarla dolu olan rafların bulunduğu uzun, alçak bir odaya girmesini sağladı. Forrest doğruca bir kitaplığın bir rafına gitti ve hiç hata yapmadan, elini aradığı kitabın üstüne koydu. Bir dakika boyunca sayfaları karıştırdı, aradığı pasajı buldu, haklı çıktığı için kendi kendine başını salladı ve kitabı yerine koydu.

Kapıdan çıkıldığında, aralarına kızılçam kütükleri dizilmiş ve daha küçük kızılçam tomrukları geçirilmiş –hepsi de ağaç kabuğunun canlı moruyla sert ve buruşuk kadife izlenimi veren– kare beton sütunlarla çevrili bir çardağa yol açıyordu.

Evin beton duvarlarının arasında yüzlerce adım atmak zorunda kaldığına göre, belli ki, dışarıya kestirmeden çıkmamıştı. Uzun, kazınmış, ipe bağlanmış parmaklıkların ve birçok atın bastığı yerleri gösteren toynakların çiğnediği, çakıl taşlarının olduğu enine yayılmış, yıllanmış meşe ağaçlarının altında, donuk sarı, neredeyse altın rengi, doru kıvrığı buldu. Bu bahar sabahında ba-